

Célország

2012 július 23. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Ady Endre kompországnak nevezte hazáját: „Kompország, Kompország, Kompország: legképességesebb álmaiban is csak mászkált két part között: Kelett?l Nyugatig, de szívesebben vissza.”

Igen, háborúban kompország katonáiként verg?dünk, ütköz?zóna szerepét játsszuk több mint egy évezrede,

testünkkel, vérünkkel védtük a Nyugatot, a m?velt Európát, mindezt tette az európai, magas kultúrával rendelkez? Magyarország. Mi, a befogadó ország, amelyhez betelepedtek, amelynél otthonra találtak a kunok, a szászok, a szerbek, a szlovákok, a románok, a svábok, a cigányok, a zsidók, és sorolhatnám tovább. Ha nagy baj volt, menekültek ide lengyelek tízezrei s különböz? fajú, nemzetiség? üldözöttek. Majd jöttek ide tízezrével NDK-sok. Mi szállást adtunk, élelmet, ruhát, aztán kitártuk, kinyitottuk a határokat. De ez mit sem számít a Nyugatnak. Békében célország lettünk. No nem turisztikai látványosság mint Európa folyókban, gyógyforrásokban leggazdagabb országa vagy a legszebb Duna-parti f?városa. Inkább célponttá váltunk Nyugat és Kelet egyes országai számára mint nem követend? példa. Belharcaink sem lebecsülend?k. A magyarság, Magyarország fennmaradása a tét.

Érdekes módon az utóbbi id?ben ezt a harcot mindig a jobboldal, a nemzeti érzelm?, polgári gondolkodású, keresztény jobboldal vívja meg. Holott ebb?l a tevékenységb?l senki sem rekeszt ki senkit. Lehet Magyarország mellé állni! Rajta! No ez a nehéz. Úgy látszik, zsákutcába jutott az elszámoltatás, azoknak az SZDSZ-es, MSZP-s politikusoknak és holdudvaruknak az elszámoltatása, akik nyolc év alatt az országot gazdaságilag cs?dbe vitték, kiárusították, eladósították. Úgy néz ki, ezt is megússzák. Ahogyan már megúszta Gyurcsány Ferenc volt szocialista miniszterelnök az államnak nagy kárt okozó sukorói üggyel. Szegény Budai Gyula volt elszámoltatási kormánybiztos kezd olyan helyzetbe kerülni, mint a szintén valamikor vizsgálódó, eredményt fel nem mutató szocialista Keller László. Ugyanis az elmúlt két évben egyetlen elszámoltatási eljárás végére sem került pont. A törvényekkel van a baj, a gyanú megfogalmazásával, a bizonyítékok hiányával, a hatósági eljárások lassúságával, egyáltalán azzal a félelemmel, hogy mit szól a m?velt Európa.

Egy biztos, a Fidesz választási kampányszlogenje, az elszámoltatás – amely miatt többek között meglett a kétharmad – nem úgy néz ki, hogy megvalósul. Csúnya fiaskó lett bel?le. És ezt nem kárpótolja a maffiab?nözés elleni sikeresnek látszó küzdelem. Az emberek látni szeretnék, hogy a fehérgalléros b?nöz?k sem menekülnek meg az igazságszolgáltatás el?l. Nincs b?nös a 4-es metrónál, a f?város lezüllesztésénél. Demszky Gábor húsz évig tartó f?polgármesteri ámokfutását most „megérdemelt” külföldi ösztöndíjjal kárpótolja. Megakadni látszik a vörösiszap-katasztrófa okozóinak felel?sségre vonása is, puhul a Hagyó- és Hunvald-per, s lassulni látszik a MÁV-ingatlanok elkótyavetyélése, az MTV-székház eladásának vizsgálata és vagy ötvenöt Budai-féle feljelentés ügye. Ki ezért a felel?s? Az is tény, hogy a Fidesz és szövetségesei nagyarányú választási gy?zelme óta szünet nélkül támadják a pártszövetséget és rajta keresztül Magyarországot. Így valóban nehéz törvénnyel rendet teremteni.

Micsoda sikoltozás lenne külföldön és belföldön egyaránt, ha Gyurcsány Ferencet felel?sségre vonták volna mondjuk a 2006. október 23-i durva tömegoszlatás és több száz békés járókel? elveretése miatt. Miniszterelnököket, elnököket, úgy látszik, csak Olaszországban, Franciaországban, Horvátországban, Ukrajnában

és Izraelben lehet felel?sségre vonni. Nálunk nem. Vegyük tudomásul, 2010 óta célország lettünk, megpróbálnak satuba szorítani bennünket. Ha nem sikerült az EU-nak és más nemzetközi érdekcsoportoknak a költségvetési fegyelem megsértése, a médiaszabadság vagy az alaptörvény létrehozása miatt szégyenpadra ültetni Magyarországot, akkor jön az antiszemita kártya. Mindenki tudja, hogy ez mondvacsinált, de számunkra a megbélyegzés a legveszedelmesebb, hiszen az ország népének ehhez semmi köze. Egy hetven évvel ezel?tt lezárt fejezetet, a nürnbergi és egyéb népbíróságok által személyenként megtorolt történéseket újra el?vették, úgy, hogy a második világháború rémségei szinte hiánytalanul ránk zúdulnak. Mintha nem lett volna Franciaországban Vichy-kormány, ahol a francia csend?rök legkeményebben üldözték a zsidókat, vagy nem lettek volna Ukrajnában haláltáborok, Romániában, Szlovákiában, Litvániában, Németországban zsidóüldözések. Ezekben az országokban mind meghaltak a felel?sök? Ezekben az országokban már nincs id?s ember, aki részt vett a második világháborúban? A kett?s mérce nyilvánvaló. Azt hiszik, Magyarországgal mindent meg lehet csinálni.

A második világháborúban nyolcszázezer magyar került hadifogolyként, politikai elítéltként és malenkij robot címén a Gulagra. Csak ötszázezren tértek haza. Hol van a hiányzó háromszázezer? Értük ki felel? Az 1945 utáni véres leszámolásokért, az ’56 utáni megtorlásért és sortüzekért? Közöttünk élnek büntetlenül, magas nyugdíjjal. A b?nökért feleljen mindenki, de valódi bizonyítékok súlya alatt b?nh?djön.

Célország lettünk. Külföldr?l jönnek hazánkat nem ismer? egyének, akik fenyítenek, kioktatnak bennünket szolidaritásból, emberségb?l, toleranciából, szeretetb?l. Útitársként ott van mellettük egy igen er?s hazai kollaboráns réteg, amely hazugságokkal éleszti a tüzet a magyarság ellen. Talán abba kellene hagyniuk, netán törvényekkel tiltani kellene a haza elleni áskálódást. Nem szerencsés az árkot ennyire mélyre ásni.
Stefka István - magyarhirlap.hu

Ajánló